

۲۰۱۶/۰۲/۱۵

یوسف پناه

شیون کابلی

سردار محمد رحیم ضیایی

شیون بلبل شنو، از درد هجران، دوستان
عاشق بوستان کابل، عندلیب گلستان
بشنوید، این شیون بلبل ز دوری چمن
زار می نالید و می خواند از فراق درد هجر
بود دلش نازکتر از گل، پاک و پاکیزه سرشت
پرنیان پروانه وار پرواز داشت در باغ گل
کبک دری بود از کوهسار شمشاد و ز بلخ
می سرود او نغمه از عشق و از محبت پر ز سوز
کاکل مشکین، قدرنا و رخساره گلاب
کعبه امید او کابلستان افغانستان
عالم و فاضل، دیانت پیشه بود، عاشق مدام
پکتیا، هرات و میدان، وردک و غزنی عزیز
از گلستان دور کردند بلبل افغانستان
مرغ خوش خوان چمن بود، عاشقان و عارفان
همچو نی در ناله باشد روز و شب او بیگمان
عاشق بسمل گل و گلباز بودی حاذقان
نسترن بو، یاسمن مو رنگ بگرفت از اغوان
عاشق شمع بود زر افشان چون ستاره آسمان
سر و سردار نام رحیم جان از ضیایی دارد نشان
همر هس چنگ در نوا، روحباب بودی در فغان
صاحب حسن و جمال، آن تیر شد آخر کمان
دل او را بودی وطن، دلدار و پندار جان و خان
جان می داد کابلی ورد زبان کابلستان
نورچشمش بامیان، قندز و پروان سروران

بود اسد آباد و پغمان باغ و راغش گل ستان
با ارزگان و سمنگان بود او را آرام جان
همره هلمند و نخار گفته رضوان جهان
دوستدار هندو و سکمه، مهرورز و مهربان
در مقام عشق، نام رب او را ورد زبان
بود شاعر پیشه و اندر میکده پیر مغان
آتشین آواز پر سوز عندلیب کامران
چهاربیتی از شمالی، از جنوبی ذیره خوان
خود امیر ابن امیر، لیکن ز فقرش کاروان
ارجمند، "رحیم شیون" فیض یاب آستان
دوازده و هشتاد و چهار سال تولد باستان
از دری و پشتو می گفت گنجدار شایگان
بو مناجات، بود خرابات صوفی صاف بیگمان
آنچه دردل داشت از رنج و عذاب گفت رایگان
فیض برد از قاری عبدالله همان میر زمان
روح آزاد داشت آن آزادمش، بود قهرمان
بود از ابوالمعانی «بیدل» و «حافظ» ترجمان
خادم ملک و ملت یار غریبان شهروان
شمع کابل بود او، پروانه افغان ستان
خار چشم حاکمان و تیر چشم خائن

باغ نرگس ننگرهار و باغ شبو قندهار
پکتیا و خوست و زابل تا تخار و میمنه
لوگر و میدان و دای کنده و پنجشیر را بگفت
تاجک و پشتون، هزاره، ازبکان جانان او
گاه به مسجد، گاه به دیر، تکیه و گاه خانقا
صاحب علم و کمال بود، شیفته و شیدای حق
می سرود بیت و ترانه سوز دل داشت از وطن
می سرود بیباک و کستوری و میخواند او غزل
سر و سردار غازی مرد داشت از سلطان نشان
شیر مرد، محمد عمر خان پدر این کوهکن
سال شمسی در سرطان ماه بکابل چشم کشود
ترکی و عربی و هندی و روسی گفت سخن
صاحب علم و فراست دیانت و سیاست بکوش
با فصاحت، با بلاغت بود سخن پرداز شعر
بی بی حلیمه، بوبو جان مشهور استاد اوست
عاشق روشن ضمیران، پاکباز پاکیزه خو
بود هنرمند مینواخت هامونیه و روحباب بفضل
مهر ورز و مهر آیین، مهربان خدمت گذار
عشق داشت او آتشین در اعتلای ملک و خلق
از دیانت تا سیاست نکته دان و پیشرو

دشمن این مرد صادق خائن درباریان
تا که تبعیدش بکردند از گلستان وطن
بلبل شیرین سخن دور از وطن واه حسرتا
این وفادار ، نیکوکار، «شیون» ما کابلی
رنج هجران، رنج زندان، رنج دوری از وطن
عاقبت از درد هجر میداد جان، میگفت وطن
فوت به مسکو ، دفن به تبلیسی شده این جاودان
مخلص این مرد ، نوری صاحب ولی احمد بنام
مرد با دیانت و حرمت، بیرق آزادگان
خائنان دین و دولت ، چاپلوس رهبران
زاغ بیاغ و راغ رخنه کرد فراری بلبلان
نالہ میگرد علم و عرفان، عاشقان و عارفان
بود کتاب رنج و غم، صد زخم دل داشت در نهان
زار و بیمارش بکرد، آزردہ شد روح و روان
جنتم کابل ستان ، آرزو افغان ستان
بلبل کوهسار به هجران نغمه خوان گلستان
ثبت دیوانش بکرد، از غازی مرد شد ترجمان
کرد بلند از علم و عرفان، ترجمان بایگان

بود نبود ، افسانۀ «شیون» گفت «پناه»

تو نمائی، من نمانم، لیک بماند داستان